

Bio:

Witold Mrozek – urodzony w 1986 w Bytomiu, teatrolog, kulturoznawca, dziennikarz, okazjonalnie dramaturg. Absolwent teatrologii na Uniwersytecie Jagiellońskim. W Instytucie Kultury Polskiej UW kończy doktorat o performansach wykorzystujących wizerunek Jana Pawła II, powstających od 2005 roku. Artykuły o związkach sztuki, sztuk performatywnych i polityki publikował m.in. w „Didaskaliach”, „Dialogu”, „Szumie”, „Theater der Zeit” i „Kwartalniku Filmowym”. Stale współpracuje z „Gazetą Wyborczą”, „Dwutygodnikiem” i „Berliner Zeitung”.

Jako dramaturg współpracował m.in. z Rafałem Urbackim, Klaudią Hartung-Wójciak, Michałem Buszewiczem, Sebastianem Majewskim czy Janem Sobolewskim - m.in. w Teatrze Ósmego Dnia w Poznaniu warszawskim Teatrze Ochoty, Teatrze Żydowskim, Narodowym Starym Teatrze w Krakowie. Jako kurator tworzył m.in. projekt w 2011 projekt "Polityki Tańca" w Instytucie Teatralnym w Warszawie (z Instytutem Muzyki i Tańca. Od 2018 kuratoruje dla początkujących osób artystycznych Scenę Nowej Dramaturgii w Teatrze im. Siemaszkowej w Rzeszowie.

Dlaczego CSW Zamek Ujazdowski?

Moje badania nad religią i polityką w sztuce i sztukach performatywnych mają charakter interdyscyplinarny, a taka właśnie jest tradycja Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski, łączącego sztuki wizualne z działaniami performatywnymi od czasów Wojciecha Krukowskiego. W moich zainteresowaniach badawczych i artystycznych szczególnie miejsce zajmują momenty przełomu i niepewności, co dalej – w takim momencie znajdują się też, jak się zdaje, Zamek, w którym na przestrzeni lat pojawiali się artyści z bardzo różnych punktów analizowanych przeze mnie politycznego spektrum. Wreszcie, CSW ZUJ jest miejscem budującym widzialność – a Jan Paweł II, temat proponowanego przeze mnie projektu, zdaje mi się być słoniem w pokoju; figurą, którą polskie imaginarium jest przesycone, ale w sposób rzadko głębiej analizowany.

Wybrane projekty:

Papież umiera

– esej w. Dwutygodniku opublikowany w 2022 roku, „trailer” mojego powstającego doktoratu. Próba szerokiego ujęcia paradoksów towarzyszących pokazywaniu Jana Pawła II w sztuce – od spontanicznych działań wokół pracy Piotra Uklańskiego 2 kwietnia 2005 wieczorem, po spektakl Jakuba Skrzywanka „Śmierć Jana Pawła II”. Próbuję tu pokazać, że w przypadku performansów i dzieł posługujących się wizerunkiem Jana Pawła II granice pomiędzy tym, co krytyczne, a tym, co związane z kultem, a także między sztuką a czynnościami religijnymi – mogą niespodziewanie ulegać zatarciu.

- <https://www.dwutygodnik.com/artikul/10013-papiez-umiera.html>

Od papieża do Smoleńska. Sztuka mężczyzn „dobrej zmiany”

– autorskie zajęcia w Instytucie Kultury Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego (30 godzin w roku akademickim 2023/2024). Celem konwersatorium była interdyscyplinarna, pogłębiona i wieloaspektowa refleksja nad m.in. sztuką Jerzego Kaliny, Ignacego Czwartosa czy Jacka Adamasa, dramatami Wojciecha Tomczyka czy filmami z kręgu prawicowej polityki historycznej. Zależało mi na prezentowaniu szerokich kontekstów instytucjonalnych i historycznych omawianych zjawisk, sięgających daleko poza zmianę władzy w 2015 roku.

- https://informatorects.uw.edu.pl/pl/courses/view?prz_kod=3002-KON2023K17

Kościół, partia, cenzura. „Ostatnie kuszenie Chrystusa” i zapomniane transakcje polskiej transformacji

- efekt badań wychodzących od wzmianki o odwołaniu pokazu filmu Martina Scorsese w Olsztynie w listopadzie 1989, już po powołaniu rządu Tadeusza Mazowieckiego. Połączenie kwerendy dotyczącej porozumień PZPR z Kościołem, wspomnień ówczesnego dyrektora kina, kontekstu politycznego i międzynarodowego – wszystko to spotyka się w próbie odtworzenia bardzo konkretnego momentu przejściowego w formie naukowego artykułu, opublikowanego w „Didaskaliach”.

- <https://didaskalia.pl/pl/artykul/kosciol-partia-cenzura-ostatnie-kuszenie-chrystusa-i-zapomniane-transakcje-polskiej>

Scena Nowej Dramaturgii

- projekt kuratorowany przeze mnie wraz z reżyserką Martyną Łyko od 2018 roku w Teatrze im. Siemaszkowej w Rzeszowie. Cykl spotkań, czytań performatywnych, instalacji performatywnych i rezydencji twórczych dla osób zajmujących się dramaturgią i reżyserią. Koordynuję w nim działania ekspertek i ekspertów, osób uczestniczących, pionów produkcyjnych i artystycznych w średniej wielkości instytucji artystycznej, współpracując m.in. z Grzegorzem Niziołkiem, Weroniką Szczawińską, Weroniką Murek, Pawłem Demirskim czy Anną Smolar.

- <https://teatr-rzeszow.pl/projekty/scena-nowej-dramaturgii/>